

pf
**Skála skipasmiðja
& handilsvirki**

SKÁLA
Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskar installatiónir
Skipstúgerð
Fiskaútlutningur
Sildaútlutningur
Frystivirki
Matvørubúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

**HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
- TOSIÐ FYRST VIÐ**

faroe airways

SØRVÁGUR 103

Aðalfundur

Føroya Reiðarafelag hevur ársaðalfund týsdagin tann 29. november kl. 17 á Hotel Hafnia.
Dagsskrá eftir lógin.

Tórshavn, 14. november 1966.
NEVNDIN

**Tryggingarsambandið
FØROYAR**

Føroya Kríggstrygging Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging - 1090
Føroya Brunatrygging - 1098
Føroya Vanlukkutrygging - 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vørur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

KUFFERT

GÓÐ, BILIG og VØKUR

á goymslu.

Pf. Maria Poulsen, & Co.

tlf. 2000.

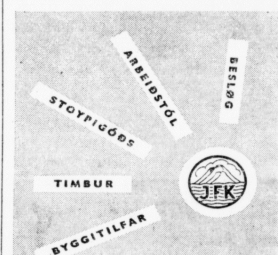
FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Telefon: 5148 - 5265
Telgr.: Kjølbø, Klakksvík
Telex 20

**KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL**

Pf. J. F. KJØLBØ

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg stóð sum neldgur fyrstu ferð eg bar eyga við gosgrót — livandi, lýsandi gosgrót. Men undiríð hevði tað uppi við ser, at tað orkimaði ein persónliga av tí, at tað rann um kapp við okkum til at taka vegin av okkum — sjálvt áhugi visindamans fánar, táð hann ser, at hann er um at steikjast livandi.

Vit vóru komin framundir einum skorti og yvirum. Sú vit nú tann partin av oygni, ið ringast var hagreiddur, og vit sóu hann sum úr fuglaeyga.

Vit hövdu av ymiskum varningum illbæta av tí vit mundu fáa at siggja. Dagur aftari — Sóln sá ikki so heitt longur, og haraftrat kámaðist sólareyga av roykinum. Undir okkum hoyrdist tað áhaldandi langliga rumbl ið; tað var sum gomul óhugnalig vera, ið ikki fekk frið á ser í seingini. Vegurin mýkkaði so líðandi. Smárivur gloppaðu smátt um smátt frammanfyri okkum, ikki breiðari enn tveir fingrar, men rørdur vit við tær, vóru tær óhugnaliga heitar. Tað reykt nakað uppúr teimum.

Vit leiddu óvitarnar so varisliga tvørturum tær.

Men tað sum pindi meg mest vóru tær endaleysu illbønir, ið

Marcel las upp — hann hevði skitna tungu. Hann reykt upp í loft av ræðslu, hvørja ferð hann varnaðist nýggja sprungu. Og so var tað sum at okkurt gekk fyrri hjá honum. Hann rýmdi frá, har hann var áþritlari, og rann fram til hinar báðar. Frobisher marsaði hann at fara aftur, har hann skuldi vera.

Marcel var standandi og mutt aði: »Vit koma ikki fram. For fánar maður, vit sviða iljarnar burturundan. Skulu vit ikki royna okkurt annað?»

Nú varð eg fyrri fyrstu ferð reddur. Hvussu leingi mundu hesar rottur fara at vera í tí sokkandi skútu? »Her gerst einki annað, segði Harry Frobisher. »Vit noyðast at halda fram. Ikki tí, hann var heldur ikki álvalgur; tað staputa andlitið snekti illa.

»Tað gongur ovseint,« helt Marcel. »Ber tað ikki til at seta meira ferð á óvitarnar?« Hann tók at dýkja á tær fremru djórini og rópti: »Skundi tykkum gomlu, letingar við langoyrum, gangi so, gangi so!»

»Nú, nú,« mælti fyrstodukvinnan imóti »børnini eru eingir kapprennarar. Tey ganga so skjótt sum tær orkar.

»Ikki nóg skjótt,«

Barmur fyrstodukvinnurnar gekk sum fýsibjólur, táð hon svaraði: »Kunnu tit ikki vera hampuligir, so fari bara tykkara veg. Leggi ikki í at biðja eftir okkum.

Frobisher legði uppi, tó uttan at venda sær móti nokrum ávisum; við glámi í eygunum og spentur segði hann niður fyrri seg: »Hetta er bara ikki skemti-ferð. Skunda vit okkum ikki er endi á okkum. »Hann stardi upp móti himli. Tað var farið at myrkja — Sóln lá á vaðingini, væl ílatin gulmuta ulling. Í hálvaskýmingini sást longu eld-roðin uppi yvir opilsinum og tað var ikki litur sum í sólarsetri. Frobisher skundaði undir muldjórini og royndi sum frægest at stinta aftaná. Vit tuskaðu aftaná, deyðarædd, eftirsum teir, ið vit hövdu til álít, eisini vóru deyðaræddir. Vit snávuðu og gliðu í óslettanum, barmur fyrstodukvinnurnar gekk sum á vargaseyði, óvitarnir tivaðu og tær báðar sjukrasysturnar rannu tigandi, Camille helt undir armin á Soniu.

So orkaði eg ikki reiðiliga at draga andan, sveittin lak niður í eyguni, og eg hevði helst lagst fyrri — um ikki av, at beininu ikki bórú, so av at hjartað bil-aði — tá ið Frobisher og Charlie, ið vóru undan faðir Doonan, brásteðgaðu.

Teir vóru júst komnir yvir um kneysan. Eg hoyrði tað láta

í teimum sum suff av lamsligdn-um bilsni, nakað sum eitt elskandi par, ið fer inn í svøvn-skemmu og mótir ektamanninum við loddari byrsu. Sóln sá nú ikki meira í líðirnar, men tær vóru kortini roðaðar av skininum úr steinsálunum. Tað tóktist sum fjöldir av smáum gloðandi meyrum rannu aftur og fram eftir bakkunum av lýsandi áum — tað var helst kjarr-ið, ið bálaði og brendi upp.

Eldgos er sum ódjör, ið sleik-ir í seg alt tað, ið er á vegnum, hvørt strád og hvørt leyv. Herkni brunaroykurin úr fur-unum breiddi seg útum, tær fóru skjótt upp í loga — og hvurvu so, malnar niður undir tann flótandi grótfoassin. Niðri í tronganum rann tann gloðandi streymurin ógvuliga skjótt.

Hjartkiptur teskaði Marcel — og mín sann, um ikki hasin gud-leysi forherðingurin risti kross fyrri seg: »Nú var endi á okk-um. Eingin segði nakað alt fyrri eitt. Øll stóðu bara sum kánus og stardu at tí, sum brátt skuldi gera enda á teimum.

Men so mannaði faðir Doon-an seg upp og segði skemtiliga við Marcel: »Nei ikki er endi á náðini. Guð hevur givið okkum hovi til at vísa okkum sum menn.»

Eg visti ikki reiðiliga, um nokur troyst var í hesum orð-um, meðan flatgrótið fossaði fram fyrri at tína okkum. Eg

kendi aldur á mær — nokur og trýss ár; eg noyðdist at seta meg fyrri at fáa anda. Eg hoyrði Harry Frobisher lágmælt siga við Charlie (kanska fyrri at spara okkum) »Tað verður ið hvussu er skjótt yvirstaðið. Her sleppa vit ikki tvørturum.

»Jú,« segði faðir Doonan, »sjálvandi sleppa vit fram við við Guds hjálp. Vit royna ið hvussu ere.

»Ája,« segði Frobisher illsk-ur, »men so noyðast tygum at biðja um eitt mirakul.

»Tað er júst mitt arbeiði,« svaraði faðir Doonan. »Vit skulu bert ansa eftir at bera okkum so at, at vit eiga tað á. So halda vit á.

Nú nýsti Marcel seg út av málinum: »Nú skal eg siga tær eitt prestur. Tú er orur.

»Er tað ort at hava vón?« segði faðir Doonan og myrði við. »Vit noyðast bert at halda fram sum vit byrjaðu.

»Halda hvagar?« spurdi Marcel óðliga. »Hagar niður?« Etda tygum at steikja okkum oll?»

Faðir Doonan fekk aftur óvit arnar at halda í bandið, sum hann ikki skuldi havt hoyrt, og segði: »Komið nú, lat hetta ikki tarna okkum.

»Hvat fanan hugsar tú fyrri tær?« rópti Marcel, hevur tú okkum til gjoldur?»

»Tað man vera fjákt av okk-um at drála longur here, segði faðir Doonan.